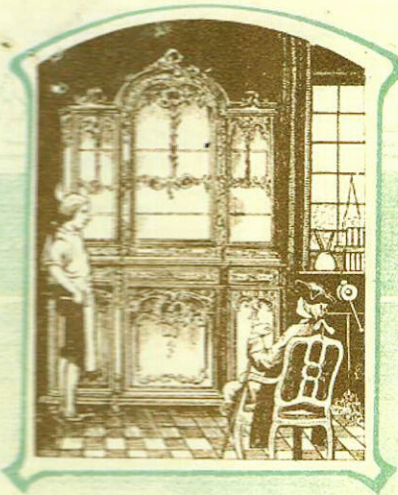

MAANDBLAD

JUNI 2019

Verschijnt niet in juli en augustus

Fabrique de Meubles
LINOLÉUM GROS & DÉTAIL
Ameublement

GUSTAVE DE SMET

Maison de Vente : CHAUSSÉE DE NIEUPOORT, 10.
Salles d'Expositions : CHAUSSÉE DE THOUROUT, 81
Fabrique : RUE DE L'ORPHELINAT, 2.

CARTE POSTALE
coté réservé à l'adresse

OSTENDE

M _____

MAISON GUSTAVE DE SMET
Meubles-Ameublements
LINOLÉUM EN GROS OSTENDE
93, Rue de la Chapelle

LITHO. L. R. ROYCKE & GAND

DE PLATE VZW

KONINKLIJKE OOSTENDSE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING

VERKOOP HUIZEN & APPARTEMENTEN

Immobiliën

® MYRIAM VYVEY

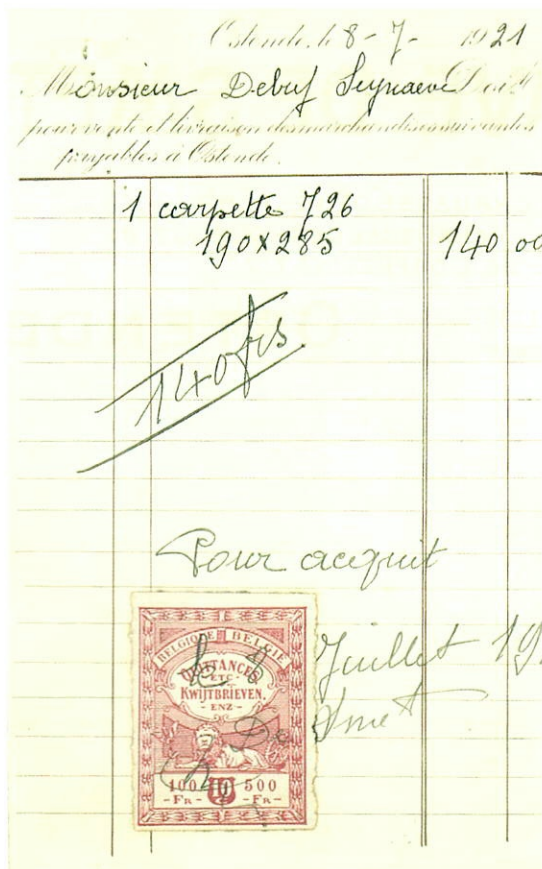
ALFONS PIETERSLAAN 47

8400 OOSTENDE

T 059 70 37 64

M 0475 51 80 62

WWW.VYVA.BE * INFO@VYVA.BE

Fabrique de Meubles Gustave De Smet.

Handelszaak werd opgericht in 1895 - Kapellestraat 93.

Adressen van de handelszaak:

- Verkoop: Nieuwpoortsesteenweg 10
- Tentoonstellingszalen: Torhoutsesteenweg 81
- Fabrik : Weeshuisstraat 2

Bewijs van levering en ontvangst van betaling voor een tapijt aan mijnheer Debuf-Seynaeve op 8 juli 1921. Kostprijs: 140 fr.

ISSN = 1373-0762

DE PLATE

KONINKLIJKE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING (V.Z.W.)

Langestraat 69
8400 Oostende

Prijs Cultuurraad Oostende 1996.
Educatieve en permanente vormingsorganisatie.
Aangesloten bij de Oostendse cultuurraad en bij Heemkunde Vlaanderen vzw.

Statuten gepubliceerd in de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 1-2 mei 1959, nr.1931, en de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 16 juni 2004.

Tijdschrift – Jaargang 48
Nummer : 06
Maand : JUNI 2019

Lidmaatschap/jaarabonnement: € 25
Kostprijs los nummer: € 4
Bankrekening: BE81 3800 0966 6224

Bestuur

VOORZITTER	ONDERVOORZITTER	SECRETARIS	PENNINGMEESTER
Jean Pierre Falise Hendrik Serruyslaan 78 bus 19 8400 Oostende 0475 344909 – 059 708815 jp.falise@outlook.com	Ferdinand Gevaert Duinenstraat 40 8450 Bredene	Nadia Stubbe Blauwvoetstraat 7 8400 Oostende 059 800289 plate.oostende@telenet.be	Fernand Mus Salvialaan 5 8400 Oostende 0473 862107 ferre.mus@skynet.be

Bestuursleden

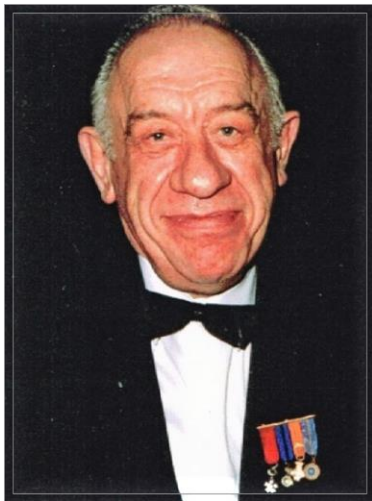
Adriën Barbé Nieuwpoortsestwg 82 bus 0302 8400 Oostende	Steve Barbé Toekomststraat 37 8450 Bredene	Valère Prinzie Euphrosina Beernaertstraat 48 bus 3 8400 Oostende	Emile Smislaert Hendrik Serruyslaan 4 bus 0501 8400 Oostende	Johan Van Roose Kabeljauwstraat 5 8460 Oudenburg
Koenraad Verwaerde André Chocqueelstr. 1 8400 Oostende 0468 204025 koenraad.verwaerde@telenet.be	Erebestuurslid Gilbert Vermeersch Blauwkasteelstraat 98 bus 2 8400 Oostende			

° Auteurs zijn verantwoordelijk voor de door hen geschreven stukken en weerspiegelen niet noodzakelijk de opinie van de kring. De binnengebrachte teksten zijn niet eerder gepubliceerd en dienen altijd voorzien van een duidelijke bronvermelding. Afbeeldingen, foto's en tekstovername is toegestaan na akkoord van de auteur en met verplichte bronvermelding.

° De Koninklijke Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate vzw verklaart zich te houden aan de regelgeving, zoals gewijzigd, van de Belgische Privacywetgeving en gegevensbescherming. De vereniging is verantwoordelijk voor de verwerking van de persoonsgegevens van hun leden. Het bijhouden van de gegevens, het doel van het verwerken, onze gedragscode en zelfregulering betreffend, de rechten van de leden inzake het opvragen, wijzigen of schrappen werden in de privacyverklaring van de kring vastgelegd en gepubliceerd in het ledentijdschrift van oktober 2018.

IN DIT NUMMER

- Blz. 141 – 144:	Koen Verwaerde	<i>"In memoriam Eddie Van haverbeke".</i>
- Blz. 145:	Activiteit van 20.08.2019	<i>"Een gezellige namiddag met koud buffet".</i>
- Blz. 146:	Koen Verwaerde	<i>"De herinneringsdoos - Het Kursaal".</i>
- Blz. 147 – 156:	Gerard Daniëls	<i>"Daklozen in Oostende".</i>
- Blz. 157 – 158:	Koen Verwaerde	<i>"Een woordje van de redactie aangaande Dr. Gerard Daniëls".</i>
- Blz. 159 – 161:	Jean-Louis Van Wassenhove	<i>"Schotse CamGlen-Radio blikt terug op Oostendse vluchtelingen in WO I".</i>

In memoriam Eddie Van haverbeke

Op Stille Zaterdag, 20 april 2019, overleed Eddie Van haverbeke. Een bijzonder man, door velen gewaardeerd voor zijn intellect, veelzijdigheid en voortvarendheid, die hij echter nooit uitdrukkelijk heeft tentoongespreid in zowel zijn professionele loopbaan bij de Belgische Marine als, en in het bijzonder dan, in zijn toch ook actieve vrijetijdsbesteding als andere. Hij was vooral een sociaal en cultureel bewogen iemand.

Eddie, eigenlijk Edgard, Van haverbeke is geboren in Gent op 02 oktober 1932. Hij huwt er op 08 juli 1954 met Gabriëlle De Keyser. Het echtpaar krijgt twee dochters, Nadia en Veerle, twee kleindochters en een achterkleindochter.

Niets wees er op dat hij voorbestemd was voor een carrière bij de Belgische Zeemacht (Marine), schreef ⁽¹⁾ wijlen J.B. Dreesen, toenmalige secretaris van onze kring, in een artikel van het maritiem tijdschrift 'Neptunus' ter gelegenheid van het met pensioen gaan van Eddie Van haverbeke op 31 december 1992. Een andere punt waarnaar J.B. Dreesen met bijzondere aandacht verwees was dat er maar weinige mensen waren zoals Eddie die tijdens hun loopbaan en het privéleven een dusdanige symbiose deden opgaan dat zij op een verscheidenheid van punten, in het geval van Eddie beroepsmatig, sociaal en cultureel zich konden uitleven. En inderdaad, toen ik op het rouwsantje de '*In Memoriam Personalia*' nalas werd de aandacht getrokken door een lange lijst van functies die deze man in het leven heeft vervuld. Hoewel ik meteen beseftte, omdat ik het gewoon weet, dat de lijst niet de ware representatie is van zijn dynamisch leven.

Het was op 03 juni 1952 dat de toen negentienjarige Eddie Van haverbeke het '*Centrum voor Eerste Opleiding van de Belgische Zeemacht*' als kandidaat-onderofficier binnenstapte. Na zijn opleiding, krijgt hij een vorming als dekonderofficier in de Nautische School in Sint-Kruis-Brugge (opgericht 1949-51) om zich te specialiseren in scheepsartillerie. Na enkele inschepingsperiodes (additional for training) komt hij terecht op de "*A957 Kamina*" (troepentransportschip 1951- 1962). Bij de Noordzeestorm van 31 januari op 01 februari 1953 zal hij in functie zijn en hulp bieden tijdens de overstroming van de Belgische kust. Het is in 1956, ingescheept op de "*A957 Kamina*", dat voor Eddie de feitelijke cyclustijd op zee van start gaat bij de vaart naar onze voormalige kolonie Congo. De volgende jaren, zoals dit nu eenmaal hoorde bij een maritieme loopbaan als onderofficier bij de Zeemacht, gaat hij aan boord van verscheidene schepen. Op zijn palmares vinden we praktisch alle Algerines (Korvet) als MSO's (Mijnneveger).

In 1960, bijna meteen na de onafhankelijkheid van Congo (30 juni 1960), braken er onlusten uit uitgaande van ontevreden Congolese militairen en jongeren die het voornamelijk hadden gemunt op blanken en specifiek de Belgen. Er werd op 10 juli 1960 een militaire interventie op poten gezet om onze landgenoten te repatriëren. Als stuk-overste was Eddie Van haverbeke aan boord van de Algerine "F903 A.F.DUFOUR" en zal samen met de scheepsbemanning verwikkeld geraken bij gevechten in de haven Ango-Ango bij de stad Matadi aan de Kongorivier.

Het bereiken van een hoger niveau in rangorde vergt inspanning! In 1961 als bemanningslid van de Algerine "*M902 J.E. VAN HAVERBEKE*" gaat Eddie naar de Verenigde Staten waar hij in Charleston en Norfolk een samenhangend geheel van trainings- en vormingsactiviteiten volgt in het kader van een komende promotie. De jaren verstrijken bij het typisch afwisselend leven van een Zeemachtonderofficier; te weten veel en regelmatig varen, met af en toe een ontscheping die gelinkt is aan het volgen van cursussen en onderricht (dixit J.B. Dreesen).

Op 05 april 1968 komt er een einde aan de zogenaamde '*zee-periode*' en wordt Eddie gemuteerd naar de dienst '*Informatie en Public Relations van de Zeemacht*' in de kazerne '*Bootsman Jonsen*'.

In 1969 wordt hij er diensthoofd. Een tijdje later is hij hoofdredacteur van het Maritiem tijdschrift «*Neptunus*» (opgericht 07 oktober 1963). Politiek en confessioneel onafhankelijk, stelt deze vzw zich tot doel het maritieme- en marine-gedachtegoed te ontwikkelen en te verspreiden via hun toen driemaandelijks tijdschrift. Aangezien het in dezelfde lijn lag, wordt Eddie gelijk redactiesecretaris van «*Info-Marine*», het personeelsblad van de Zeemacht.

Toen de “*Vereniging voor Hulpbetoon in de Zeemacht*” (2) aan vervanging toe was van haar secretaris bleek Eddie hiervoor tevens de meest geschikte kandidaat. Hij combineerde meteen daarbij de bestuursfunctie van penningmeester van de vereniging. Het staat buiten kijf dat Eddie met deze functie een tweede carrière opzette, maar wel één met een uitgesproken sociaal karakter. Bij de functie van secretaris-beheerder hoorde er nog een ander belangrijke activiteit, te weten het organiseren van het jaarlijkse Galabal van de Zeemacht. Dit Galabal stond nl. voor de voornaamste bron van inkomst voor de *vereniging*. Maar ook hier slaagde hij met brio. Door zijn organisatietalent, en dit gedurende maar liefst 23 jaar lang, alsmede door het vertrouwen dat opeenvolgende voorzitters in hem schonken, zal hij dit bal doen uitgroeien tot één van de mooiste en meest renderende van de ganse kust.

Energie van handelen gaat zelden met spraakzaamheid gepaard, dus wel met inspanning. Niet enkel tijdens zijn militaire loopbaan of het engagement voor de ‘*Vereniging voor Hulpbetoon in de Zeemacht*’ liet Eddie zich energetisch gelden. Ook op het culturele verenigingsleven zal hij zijn stempel drukken. Genealogie of stamboomonderzoek had al van zijn prilste jeugd jaren een grote aantrekkingskracht op hem uitgeoefend. In 1958 had hij het idee reeds te berde gebracht om een genealogische vereniging op te richten. Het gedachte werd concreter toen hij op 13 februari 1964 als antwoord op een lezersbrief van de krant ‘De Standaard’ het volgende schreef: *de ‘Service de centralisation des études généalogiques et démographiques de Belgique’ bestaat slechts in naam tweetalig en dit enkel dan nog met de titel van het tijdschrift ‘De Middelaar’*. Net daarom vond hij het vanzelfsprekend dat er ooit een Vlaamse genealogische vereniging het licht zag. Het is dus niet vreemd te noemen dat net hij aan de wieg stond van wat vandaag ‘de’ genealogische vereniging van het land is. Het is in Handzame, West-Vlaanderen, dat het idee voor het eerst werd uitgewerkt en finaal uitmondde in een contactvergadering met twaalf gegadigden die plaatsvond op 08 november 1964 in het ‘*Hotel Le Phare*’ te Gent. Op 13 december van datzelfde jaar en op dezelfde plek werd de ‘*Vlaamse Vereniging voor Familiekunde*’ gesticht. De vereniging kende een vliegende start: al in 1966 vond de eerste editie van het jaarlijkse congres voor familiekunde plaats. Ongeveer terzelfder tijd ontstaat de lokale VVF-afdeling Oostende die uiteraard door Eddie was opgericht en waarvan hij trouwens het voorzitterschap verkreeg. Eigenlijk heeft Eddie Van haverbeke wel altijd bestuurlijke functies waargenomen binnen de ‘*Vlaamse Vereniging voor Familiekunde*’. Nationaal was hij Secretaris-Generaal (tot 2008) en, toen Michiel Mispelon in 1980 overleed, nam Eddie ook de taak van hoofdredacteur (tot 1999) op zich van het tijdschrift ‘*Vlaamse Stam*’. Het hoofdredacteurschap nam hij met graagte erbij, want de «*Maritieme Encyclopedie*», waaraan hij had meegewerkt, was klaar voor publicatie en zo zocht hij een nieuwe uitdaging om de vrijgekomen tijd op te vullen.

Het is ook rond die periode dat hij zich gaat bezighouden met lokale geschiedschrijving. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat plaatselijke geschiedschrijving toen met mondjesmaat gepubliceerd werd. Zo komt het dat hij aan de basis ligt van de reeks ‘*Ostendiana*’-publicaties. In deze reeks bundelde hij interessante, nooit eerder gepubliceerde bijdragen aangaande lokale geschiedenis en waaraan vooraanstaande historici en vorsers, al of niet academici, hun medewerking verbonden. Belangrijk nog om mee te geven is dat deze uitgaven in samenwerking gebeurden met onze kring en steun van de Culturele Stichting «*Het Noordstarfonds*» (zie Culturele Stichting van de Vlaamse Verzekeringsmaatschappij “*De Noordstar en Boerhaave*” te Gent).

En wie nu denkt dat de kous af is, vergist zich schromelijk! Als beheerder van de ‘*Belgische Federatie voor Genealogie en Heraldiek*’ droeg hij jarenlang ook hier zijn spreekwoordelijke steentje bij. Naast de opmaak van een ontelbaar aantal kwartierstaten is hij auteur van diverse monografieën, maritieme, geschiedkundige en familiekundige bijdragen in diverse tijdschriften. Daarnaast schreef en publiceerde hij enkele studies: in 1983, ‘*Twee eeuwen familie Valcke te Oostende*. In 1998, ‘*Mijn rode voorouders en hun familieleden*’. In 1995, ‘*Een straat uit de duizend: de Beukelaarstraat, voormalige Schildstraat*’ en finaal in 1996, ‘*De geschiedenis van de familie Elleboudt: de Oostendse tak*’.

Zijn absolute belangstelling voor de Spaanse cultuur bracht hem ertoe in 1973 de Spaanse Vriendenkring «Cervantes» mee op te richten en waarvan hij geruime tijd het vicevoorzitterschap bekleedde. De Spaanse regering besliste(3), vanwege zijn inzet voor de vereniging en de presente Spaanse kolonie in onze kuststreek, om Eddie Van haverbeke op 26 februari 1990 te benoemen tot Viceconsul-honorair bij het Viceconsulaat van Spanje in Oostende.

Tevens belangrijk om te vermelden is dat Eddie gedurende jaren de drijvende kracht was achter het 'Sociaal Fonds van de Burgemeester'; o.m. de burgemeesters Julien Goekint en Jean Vandecasteele. Zoals bij het Galabal van de Zeemacht was er het 'Bal van de Burgemeester' ten voordele van het 'Sociaal Fonds van de Burgemeester' dat telkens weer succesvol verliep. Zo zou bv. in 1992, onder Burgemeester Julien Goekint, meer dan 3.300 000, Bfr. voor sociale werken zijn opgehaald.

Met een niet aflatende inzet, meer dan vaak belangloos, met alles wat van hem een mens maakte, kneedde en boetseerde hij zich een levensloop waarin hij, beroepsmatig maar vast met sociaal en culturele bewogenheid een zelden geziene hoogvlieger werd. Niet voor niets vinden we in het wapen van Eddie Van haverbeke, toegekend door het Heraldisch College te Antwerpen op 31 mei 2009, de volgende spreuk: *De haver bloeit waer ene beke vloeit*. Het is dan ook begrijpelijk dat Eddie in 1995 met verve als lid aanvaard werd van de «Probusclub Oostende-Westhinder»(4).

Familiekunde Vlaanderen regio Oostende - West-Vlaams Documentatiecentrum

Eddie Van haverbeke droomde vanaf het begin om een goed georganiseerde regionale afdeling in Oostende uit te bouwen: deze zin haalde ik uit het speciale nummer van «'t Streepje»(5), nieuwsbrief van Familiekunde Vlaanderen regio Oostende. In dit nummer willen de auteurs eer brengen aan hun overleden Erevoorzitter door de mens en de onderscheidene mijlpalen in zijn leven in het daglicht te plaatsen. Uit de tekst leren we hoe alles is verlopen en welk geduld en inspanning er door de jaren heen was vereist om te komen tot wat vandaag het grootste regionaal centrum voor familiekunde is in Vlaanderen. En inderdaad, het is moeilijk te bevatten vandaag in een wereld onlosmakelijk verbonden met digitale technologie dat toen vergaderingen en de overlegmomenten plaatsvonden in een Brasserie(6) op het Wapenplein waarbij documentatie en bescheiden werd verzameld in een zware koloniale reiskoffers. Op 26 april 1968, vier jaar na de oprichting van de VVF-Afdeling Oostende, werd door het stadsbestuur partieel een leegstaand stadsgebouw(7) in de Edith Cavellstraat ter beschikking gesteld; een eerste documentatiecentrum kon uiteindelijk opgezet worden. Dat Eddie Van haverbeke hiervoor heeft bemiddeld (in stilte) staat buiten kijf. Vandaag heeft men het over goede contacten met het stadsbestuur, maar ik vermoed dat zijn dienstvaardigheid tegenover het stadsbestuur en politici er wel degelijk toedeed. Toen de plannen concreter werden om het gebouw te slopen en plaats te maken voor het oprichten van een "*Hoger Rijksinstituut voor Para-Medische Beroepen*" diende VVF-Afdeling Oostende uit te kijken naar een nieuwe locatie. Al bij al was het een geluk met een ongeluk, want men was toe aan uitbreiding. Het documentatiecentrum was in geen halve decennium zo in omvang toegenomen dat het quasi uit zijn voegen barstte. In 1974 besliste het stadsbestuur om de gelijkvloerse leegstaande klaslokalen in een voormalige meisjesschool in de Kanunnik Dr. Louis Colensstraat ter beschikking te stellen. Dit betekende voor de V.V.F.-regio Oostende een nieuwe start en wat voor één! Een passende waardige plek om een heus West-Vlaams Documentatiecentrum op poten te zetten: met leeszaal en een opslagruimte, een conferentiezaal en natuurlijk «noblesse oblige» een estaminet om gezellig na te keuvelen.

Begin de jaren tachtig stapte ik voor het eerst het centrum binnen. Na wat onderricht van de zaalverantwoordelijke, Ferdinand Blomme, van wie ik pas achteraf wist dat hij secretaris was en met wie ik later een goede onderlinge relatie had, ontstond een dispuut over het feit dat ik mijn brieven tas in de gang had moeten zetten en niet op de vloer naast mij. Mijn enthousiasme werd meteen gefnuikt en ik was zinnens om maar op te stappen totdat iemand binnenkwam waarbij de tot dan schijnbaar aflijvige aanwezigen plots tot leven kwamen. Iedereen werd door de inkomende persoonlijk en vriendelijk begroet. Meteen vroeg hij wie ik was en wat de reden mocht zijn van het dispuut. Hij vergenoegde de secretaris door te stellen dat ik heus mijn brieven tas de volgende keer in de gang zou zetten. Dit verzoenend gebaar was zo eigen aan de persoon van Eddie Van haverbeke, de man om wie alles draaide, maar ook alles uit de kast haalde opdat het

documentatiecentrum van de V.V.F.-Afdeling Oostende draaien welvarend zou zijn. Vast trots, niet hautain, vertel ik dat ik Eddie goed heb gekend. Dat ik zelfs een klein deel heb uitgemaakt van zijn onderscheiden leven. Een man met talenten die precies wist hoe hij het talent bij anderen kon activeren, zonder hiervan ooit eigen baat te willen boeken. Jaren gingen voorbij en onderwijl leerde ik Eddie beter kennen. Gewoonlijk, en hoe kon het anders, bleven gesprekken initieel gericht op genealogische bevindingen, ervaring en uitkomsten, tot op de dag dat spontaan door aanwezigen gewezen werd op het acute gebrek aan archiefruimte en nood aan een grotere leeszaal. Als stadsambtenaar bij de 'dienst Urbanisatie', als het noodzakelijk was, hielp ik met uitwerken van kleine bouwprojecten die normaliter door de Technische dienst behandeld werden. Ik stelde Eddie voor om het probleem op het stadhuis te bespreken. Het gebouw hoorde tot het stadspatrimonium. Een verantwoorde uitbreiding zou hoe dan ook een waardevermeerdering betekenen. Bovendien dient gezegd dat de V.V.F.-regio Oostende hun stuk van het oud-schoolgebouw volgens de 'Goede-huisvader-principe' prachtig onderhielden. Nog een punt van aandacht en die vast een uitbreiding verantwoordde, was dat dit documentatiecentrum zich best kon beroepen op een bezoekersaantal dat ver boven de duizend op jaarbasis uitkwam. Van mijn bemiddeling zouden we de vruchten plukken, maar 'alleen en vooral' door Eddie en zijn aanhoudende dienstbaarheid naar het plaatselijk bestuur, denken we meteen aan het 'Fonds van de Burgemeester'. In de loop van de jaren tachtig-negentig hebben we achtereenvolgens diverse uitbreidingswerken gerealiseerd: uitbreiding leeszaal, bouwen van mezzanine voor opslag van boeken en documenten, de tentoonstellingsruimte, enz..

Eddie Van haverbeke is 50 jaar lang onafgebroken voorzitter geweest van wat nu de Oostendse afdeling van Familiekunde Vlaanderen is en heeft die gemaakt zoals het zich vandaag toont: *omvangrijk en belangrijk*. Op 02 juni 2015 zette hij een stap opzij en werd unaniem door de bestuursleden tot erevoorzitter benoemd. Het is misschien cliché, maar het blijft een waarheid als een koe: achter elke grote man, schuilt een grote vrouw. Eddie had dit alles nooit kunnen realiseren zonder zijn dierbare echtgenote, mevrouw Gaby De Keyser, die hem vast inspireerde en in alles steunde.

Vrijdagmorgen 26 april 2019, 11 uur. De Sint-Petrus-en-Pauluskerk zit afgeladen met familie, collegae van het verenigingsleven, vrienden en sympathisanten; allen waren daar om afscheid te nemen. Het was een ingetogen en hoffelijke erediens. Wilfried Devoldere, voorzitter Familiekunde Vlaanderen en Bernard Legrand, voorzitter Familiekunde Vlaanderen regio Oostende hielden een afscheidsrede die goed voelde en vooral dankbaarheid uitstraalde voor wat Eddie Van haverbeke betekende 'voor alle Vlaamse genealogen'. De Deken die de eucharistie ten uitvaart verzorgde, had het over een sociaal-cultuur bewogen mens die ons ontvallen was, doch iemand die bewust was van zijn sterfelijkheid, hij verwees hiermee naar de tekst op het rouwsantje die Eddie enkele jaren geleden voordien had geschreven en nagelaten:

*Met nog zo veel plannen
Met nog zo veel dromen
Maar met berusting,
met hoop en twijfel
voor wat komen zal,
neem ik van jullie afscheid.*

*Bij elk menselijk avontuur, hoe uniek ook, raakt de gehele mensheid betrokken (8).
Voor Eddy, Koen Verwaerde; 27 april 2019.*

Declaratief:

1. Komt uit "Veertig jaar ten dienste van..."; artikel geschreven door J.B. Dreesen in het driemaandelijks maritiem tijdschrift 'NEPTUNUS' / 35e jaargang – nr. 230 (4) d.d. december 1992 / ter gelegenheid van de oppensioenstelling van Eddie Van haverbeke.
2. Deze v.z.w. (opgericht 23 maart 1965) had (heeft) tot doel het personeel dat bezoldigd is door het Ministerie van Landsverdediging en tewerkgesteld in de Marine, evenals hun familie, bij te staan wanneer de officiële organisaties niet bij machte zijn dit te doen of dat hun hulp ontoereikend blijkt te zijn, bijvoorbeeld bij ziekte of ongeval.
3. Toen Jacques Elleboudt, drukker-uitgever van 'De Zeewacht', journalist en Viceconsul-honorair bij het Viceconsulaat van Spanje te Oostende, met pensioen ging.
4. Het acroniem "PROBUS" staat voor 'Association of retired Professional and Bussiness-people'. Probus is een multidisciplinaire vereniging van personen die houder zijn van een academische graad en/of een leidinggevende functie in het beroepsleven hebben uitgeoefend. De missie van een Probusclub: ervoor zorgen dat leden elkaar geregeld ontmoeten in een ontspannen geest van openheid, samenhangigheid en vriendschap, dat men kan genieten van elkaars aanwezigheid en kan participeren aan activiteiten als voordrachten, gesprekken, bezoeken, excursies en reizen.
5. Nieuwsbrief van Familiekunde Vlaanderen regio Oostende d.d. 22 april 2019 t.g.v. het overlijden van E. Van haverbeke. Auteurs zijn Freddy Courtens (vriend en jarenlange medewerker in diverse), Bernard Legrand (Voorzitter) en Filip Menu (redactie).
6. Brasserie 'Noordzee'.
7. Dienstgebouw gelegen op de hoek van de Leffingestraat en de Edith Cavellstraat. In dit gebouw waren ondergebracht: Het politiebureau van 1900 tot 1955, het dispensarium ter bestrijding van de tering en het mortuarium, in de volksmond "De Morre" genoemd. In 1968 werd het leegstaand gebouw ter beschikking gesteld van de "Vlaamse Vereniging voor Familiekunde (VVF)" die er haar lokaal had tot 1974. In 1976 werd het gebouw gesloopt om plaats te maken voor het "Rijksinstituut voor Para-Medische Beroepen".
8. Jean-Paul Sartre.

Vorig jaar in augustus vond voor het eerst de 'gezellige namiddag met een koud buffet' plaats in het stadsmuseum; een initiatief van onze 'doet-al' Adriën Barbé.

Onder het motto "une fois n'est pas coutume" besliste het bestuur om van deze eerste geslaagde en super gezellige namiddag een jaarlijkse gewoonte te maken.

*Op dinsdag 20 augustus om 12u30 vindt op het binnenplein van het stadsmuseum een tweede editie plaats van deze "gezellige namiddag met een koud buffet".
Letwel enkel voor de leden van onze vereniging met partner.*

Het heerlijk buffet bestaat uit:

Vis – Vlees – Groentjes – Pastasalade – Aardappelsalade – Brood en Sausjes

*Dit alles aan een zeer democratische prijs van € 18 per persoon.
Wijn, bier en gezonde drank zijn apart en ter plaatse te betalen.*

Inschrijven kun je via mail: adriën.barbe1@gmail.com

*Betaling graag uiterlijk tegen 06 augustus op rekening BE81 3800 0966 6224
MET VERMELDING VAN NAAM, KOUD BUFFET EN AANTAL PERSONEN*

*Betaling geldt als inschrijving
Er is plaats voor 50 personen, wees er snel bij!*

Luchtfoto 22 augustus 1947 / copyright Koen Verwaerde.

De Albert I Promenade met zicht op de overblijfselen van het kursaal. Het kursaal werd in 1940 door de Duitsers met de grond gelijkgemaakt om er in 1943 een geschutstelling en bunkercomplex op te trekken. Bij hun aftocht lieten de Duitsers het bunkercomplex ontploffen. De explosie moet enorm geweest zijn: betonblokken vlogen in de rondte waardoor het Hotel Imperial op de hoek van de Van Iseghemlaan en Leopold II-laan totaal vernield werd. Nog betonbrokken belanden op het strand en zelfs in de Langestraat waar twee Duitsers dodelijk getroffen werden.

Bron: Omer Vilain 'Langs de galerijen – kleine Oostendse histories -1976'.

DAKLOZEN IN OOSTENDE

door Gerard DANIELS.

Welke stad men ook bezoekt, overal treft men ze aan: de daklozen aan de rand van de maatschappij..... Zij roken, drinken uit blikjes, lullen onder elkaar en slapen op de grond in een verdoken hoek of kant. Zo ook in het Oostende 2000.

Ik kwam ermee in contact door een plant in de gevelbloembak van mijn huis. Die werd op zeker ogenblik dagelijks uitgetrokken en op straat gegooid. Koppig plantte ik haar telkens terug. Tot ik de dader toevallig kon snappen. Het was een sjofele verwaarloosde man met lange onverzorgde haren en baard. Toen ik hem vroeg waarom hij het deed, brabbelde hij wat onverstaanbare klanken en waggelde heen. De volgende dag ontmoette ik hem weer met enkele soortgenoten aan de G.B. In de Alfons Pieterslaan. Ik ging het gesprek aan en leerde zo hun wereld ontdekken.

Zij aten de nog bruikbare restjes uit vuilnisbakken, sliepen tussen de bomen, bedelden wat centen bij de voorbijgangers, betaalden ermee hun bierblikjes, en voor de rest godganse dagen lapzwanzen. Toch kwam er soms een vlaagje ernstige praat uit wat vooral hun miezerig bestaan blootlegde.

Op een winteravond bij -5° ging ik er opzoeken in het parkje rond het financiëgebouw in de Hazegraswijk. Twee zaten er op een bank, rug aan rug om elkaar te ontdooien, af en toe een korte wandeling makend om weer bloed in de aderen te voelen, wachtend tot 6u 's morgens wanneer het verwarmde treinstation zijn deuren opende.

KAMPEREN.

Langs de duinenweg te Mariakerke bevond zich destijds camping COPPIN. Bij het voorbijwandelen zag ik toevallig een verouderde caravan te koop staan. Als door een plotse inval gegrepen, bedacht ik dat dit wel eens als mogelijke schuilplaats kon dienen voor enkele van die sukkelaars. Ik bedong een zachte prijs bij de eigenaar en kocht de camper.

Begonnen met een caravan, aangroeiend tot drie.

Er was plaats voor vier slapers, aansluiting op elektriciteit voor handen wat een vuurtje mogelijk maakte, gemeenschappelijke hygiënische instellingen even verderop. Na lang gepraat geraakten vier daklozen geïnteresseerd (JAAK, WILLY, DENNIS, PETER), we reden er naartoe en ze vonden het hun gedroomde villa.

Eigenlijk is een camping een ideale plaats voor dakloze dolers. De omwonende vakantiegangers zijn meestal mensen van eenvoudige afkomst en kunnen zich best verstaan met iedereen, ook randgevallen. Als die burens eten hadden bereid en overschot restte, brachten ze het naar de daklozen die het maar al te gretig aanvaardden. Maar als die zelfde burens een werkje aan hun eigen chalet te verrichten hadden en het niet alleen aankonden, vroegen zij de daklozen te hulp en die haastten zich om het klusje mee te klaren. Ondertussen slopen stiekem hernieuwde sociale contacten binnen.

De vier daklozen praatten natuurlijk met hun lotgenoten en die vroegen ook onderdak. Dus kocht ik een tweede en tenslotte een derde caravan. Het werd een kleine kolonie. Voor allen gold een eender reglement: onderhoud moest door hen zelf gebeuren. Tussen droom en daad staat echter een eeuwigheid. Dagelijks moest ik langskomen, terwijl de bewoners onbezorgd naar de stad zwierven, om verwaarloosd vuil op te ruimen. En dat ging soms ver want schijnbaar was het voor sommigen te lastig om naar het verder gelegen toilet te gaan (of was het hun bos-gewoonte?) en dus deden die hun behoefte gewoon in een hoek of kant en ook dat moest opgekuist. Want dat leerde ik vlug bij, als men niet dagelijks zelf de zaken weer ordelijk maakt, wordt het in de kortste tijd een onoverzichtelijke beestenboel.

Ik leerde er ook sommige van hun typische uitdrukkingen kennen. Iemand vroeg mij eens om nieuwe kartonnekes. Ik begreep niet wat hij bedoelde tot hij mij uitlegde dat het verse sokken betrof. Zij hielden meestal hun sokken wekenlang dag en nacht aan tot die door vuil en zweet stijf stonden als karton. Vandaar de vraag naar nieuwe sokken.

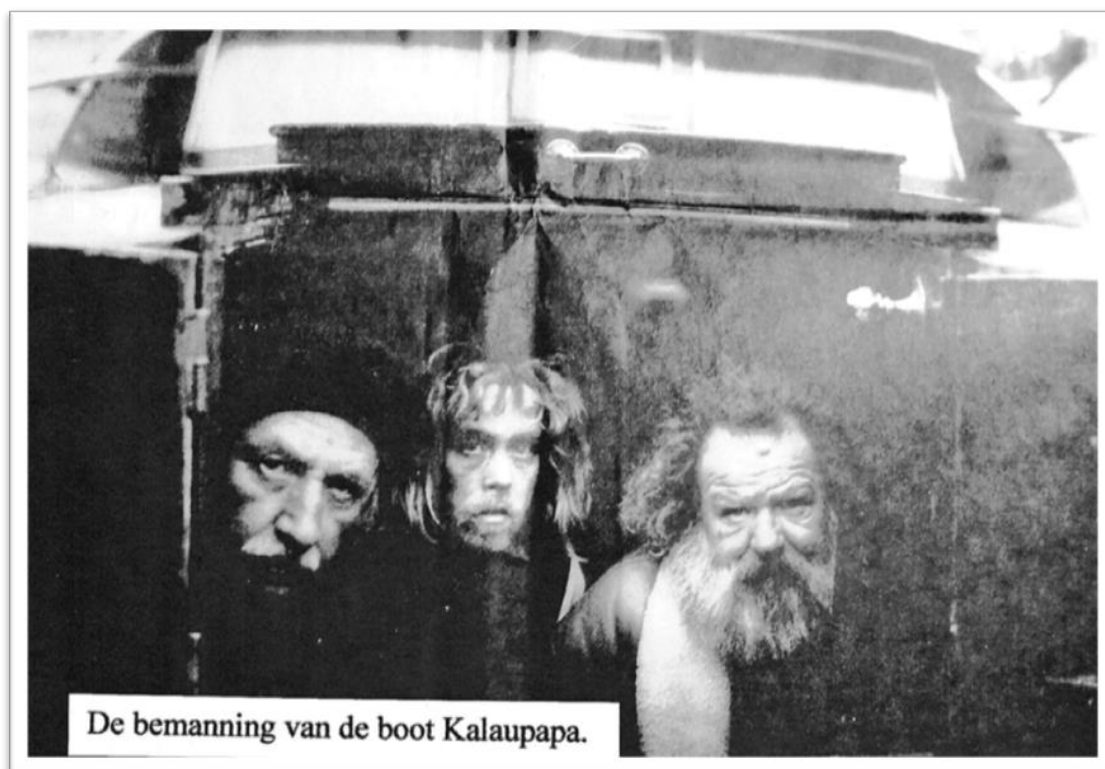
Drie jaar duurde het sprookje. Eind 2005 echter kreeg ik het bericht van campinguitbater MARCEL dat het terrein moest ontruimd worden omdat een verkaveling op het programma stond en het een nieuwe stadswijk zou worden. Ten einde raad wilde ik het project meteen opgeven omdat ik geen onmiddellijke uitweg zag. Een onderhoud met verantwoordelijken van het C.A.W. veranderde mijn gedacht. Zij bezwoeren mij andere mogelijkheden te overwegen gezien in Oostende niets van steun voor daklozen bestond, zelfs geen aandacht. Dus ging ik op zoek.

CAMPING OP WATER:

De Mercator-dokken in het stadscentrum worden beheerd door de Royal North Sea Yacht Club. De aanmerende boten zijn van diverse pluimage en velen hebben schijnbaar te lijden aan zeeziekte. Zij kiezen zelden het wijde sop en blijven jarenlang onaangeroerd aan de steiger hangen. Het zijn eigenlijk drijvende appartementen, opgekocht door mensen uit het binnenland die het als hun tweede verblijf beschouwen. En feitelijk is het voor hen best gezellig: elektriciteit en water beschikbaar en een panorama waar vasteland-flatbewoners maar kunnen van dromen. De Mercator-dokken hebben als zodanig veel weg van een camping op water. En dat trok mij aan.

Er lagen boten te koop waaronder een motorjacht van bijna 20m lang, in het oog springend om zijn sierlijke lijn, voldoende ruim om een aantal bewoners te kunnen herbergen. Na moeizaam onderhandelen kon ik het op de kop tikken en zag een oplossing voor de uitgezette daklozen van camping Coppens.

De vlaggenbrief, het paspoort van elke boot, werd met een nieuwe naam overgeschreven en heette voortaan KALAUAPAPA. Die eigenaardige naam komt van het Polynesische eiland Molokaï waar pater DAMIAAN destijds gedeporteerde melaatsen verzorgde. In mijn ogen zijn daklozen de lepra's van deze tijd want bijna iedereen loopt er in wijde kring omheen. Ook de officiële instanties zouden ze liever naar een afgelegen eiland verbannen.

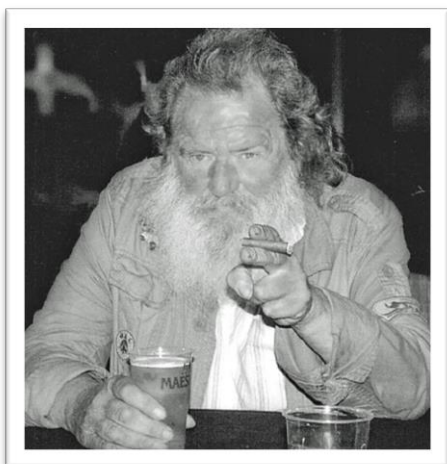

Oorspronkelijk maakten drie daklozen, later aangevuld tot vijf, hun matrozendebuut. De voorwaarden bleven onveranderd: onderhoud verzorgen. Voor de levensbehoeften hadden ze nu een Delhaize-filiaal over de Kapellebrug en ze organiseerden een wachtbeurt om aan de ingang wat centen te bedelen.

De overgang van campingcar naar boot trok, tegen de zin van het stadsbestuur, veel aandacht van de media die het een origineel idee vonden. Journalisten van geschreven pers, radio en TV kwamen het verhaal optekenen, zelfs vanuit het buitenland. Onze scheepsbemanningsleden greep telkens de kans waar om hun uitzichtloos lot te beklagen.

Die media-aandacht zette het Sociaal Huis later aan om eindelijk ook uit de hoek te komen. Samen met het C.A.W. werd in 2007 voor de eerste maal een winteropvang georganiseerd in de turnzaal van de vroegere Vercaemerscholen (Nieuwpoortsesteenweg) en dat de toch bevreesde naam kreeg van IMAGINE. Elk jaar, vanaf 15 november tot 15 maart, zouden de buitenslapers 's avonds worden opgevangen om 's morgens weer op te stappen, met telkens mogelijkheid tot eten ter plaatse. Het was een nuttige en probante onderneming die echter onder druk tot stand was gekomen. Een vooraanstaand stadsbestuurder verwelkomde de nachtopvang met de gedachte dat het toch een slechte indruk zou wekken in de pers moesten we ooit lezen dat een doodgevroren dakloze in het bosje van onze gastvrije stad was gevonden.

De verhalen van de camping en de boot, gekruid door de uitspraken van onze bemanningsleden, wekten ongewild bij de publieke opinie enig medelijden op, Die boodschap werd des te meer plastisch onderstreept door WILLY, een typische figuur met brede grijze baard en schouderlange haren, een Russische pope gelijkend.

Willy was een ontwikkeld iemand, had middelbaar onderwijs genoten, sprak vlot vijf talen, kon over alles meepraten, maar bleek in zijn hart een zachte anarchist. Hij trouwde jong in onze stad maar het huwelijk strandde. Hij verliet have en goed en trok naar Spanje waar hij een nieuwe liefde ontdekte bij iemand die twee hotels in eigendom had. Zo werd Willy beheerder in de horeca, bezat een sjieke sleet en leefde op grote voet. Tot ook dit samenleven met zijn Spaanse op de klippen liep en hij op slag een onvermogen dakloze werd. Terug in onze stad sliep hij in kraakpanden, leefde van bedelgeld en dronk zich verslaafd. Hij behoorde tot de vier die de eerste campingcar bevolkten. Typisch aan hem was dat, sinds zijn mislukte bourgeois-avontuur, de oude anarchistische trekjes weer naar boven kwamen waarbij hij een aversie tegen elke

vorm van bezit vertoonde. Zelfs als hij toevallig wat centen in de hand had, verdeelde hij die graag aan zijn kompanen. Zijn opvallende figuur en intelligentie maakten hem tot een soort godfather.

De ontmoetingsplaats bij uitstek van allerlei daklozen was toen het treinstation waar de bende samenkam als in een soort stamcafé. En gedronken werd er met gulzige teugen. Dat is Willy fataal geworden. Op weg naar zijn vaste plaats zakte hij plots in elkaar, werd nog naar het ziekenhuis overgebracht maar stierf er na enkele comateuze dagen. Zijn begrafenis werd een bijna Koninklijke uitvaart met een toeloop van volk, veel lovende speeches en dito verslagen in de pers. Geen enkele dakloze is die eer ooit nog te beurt gevallen.

Het boot-avontuur heeft slechts een goed jaar geduurd. Mijn idee van camping op water had geen rekening gehouden met de andere Yacht-eigenaars. Dat waren bemiddelde lieden uit het binnenland en die bleken niet verzot op een kolonie, volgens hen zeggen, drankzuchtige outcasts die elke etiquette aan hun laars laptten. Er kwamen klachten bij de havendirectie die meteen dreigde de boot in volle zee te sleuren en daar aan zijn lot over te laten. Mijn bede om in het kanaal of het verste visserijdok te mogen aanmeren, kreeg geen gehoor want de scheepswereld mag niet bezoedeld worden door luijende nietsnutten. Weg ermee!

EEN VAST HUIS.

Wanneer de nood het grootst is, lijkt de oplossing nabij. De grote baas van bouwonderneming *Chateau residenties*, belde mij persoonlijk op omdat hij de inzet voor daklozen in de kranten had gelezen en mij een voorstel wilde doen. Alvorens buildings neer te zetten, worden immers oude huizen opgekocht die voor afbraak zijn bestemd. Het duurt echter enkele jaren om een dossier met bouwplannen, openbaar onderzoek en stedelijke vergunningen afgewerkt te krijgen. Hij stelde mij voor zo'n wachtend huis gratis te betrekken. Wanneer de nieuwbouw zou starten, moest dan wel verhuisd worden naar een ander leegstaand pand dat op dat ogenblik ter beschikking zou komen.

Natuurlijk greep ik de kans waar en konden we onze intrek nemen in een gebouw in de dekenijstraat 2 dat drie verdiepingen met telkens 4 kamers omvatte. Er was elektriciteit aanwezig maar voorlopig geen wateraansluiting dat vervangen moest worden door opvang van regenwater en flessen mineraaldrank. Met een campingvuurtje in de keuken moest men zich beredderen voor eventuele voedselbereiding. Dat alles lijkt erg schamel maar is toch beter dan logeren tussen de bomen in het bosje.

We begonnen met vijf gasten die elk een kamer toegewezen kregen. Voor de eerste maal werkten we er ook met een huisverantwoordelijke. Mijn jeugdijaren bij de scouts hadden mij geleerd dat daar elke groep ingedeeld werd in patrouilles waar telkens een lid van die eenheid benoemd werd als patrouilleleider die als zodanig verantwoordelijkheid aflegt bij de opperleider.

De verkiezing tot verantwoordelijke gebeurde in onderling overleg. In de loop der jaren leidde dat meermaals tot potsierlijke toestanden. Zo beweerde de aangestelde MIKE dat hij gediend had in het vreemdelingenlegioen in Frankrijk en het daar geschopt had tot officier. Vandaar de rode baret die hij indrukwekkend droeg. Achteraf bleek dat hij geen Franse taal sprak noch begreep. Een beetje eigenaardig voor een kapitein in een Frans leger. Toen hij ook dictatoriale trekjes begon aan te nemen, kwam het meermaals tot gespannen toestanden en moest ik al mijn gezag aanwenden om weer rust in het kot te krijgen. Zijn betwist leiderschap heeft niet lang geduurd want plots kwam hij niet meer opdagen. Later vernam ik dat hij in een andere stad gewelddadig om het leven was gekomen.

De verantwoordelijke van het huis mocht mij op elk ogenblik oproepen als hij een oplopende situatie niet meer meester kon. Dat gebeurde vrijwel steeds in de late avond wanneer de drank in de man is. Gelukkig beschik ik over een stevig stemgeluid dat voldoende imponerend overkwam om even snel wapenstilstand te bewerkstelligen.

Toch moest zeldzaam de politie ter hulp worden geroepen. Zo kwam ik op een avond ijlings toegesneld omdat er messengezwaai bij te pas kwam. Bij mijn binnenkomen zag ik een vervaarlijk keukenmes in het midden van het tafelblad geplant. Geen situatie om zelf tussen te komen. Steeds heb ik bewondering gekoesterd hoe agenten kalm de spanning konden ontladen. Ze verzochten de dader het huis onmiddellijk te verlaten of had hij liever dat ze hem een handje kwamen toesteken? Dat volstond en een krachtmeting kwam er nooit aan te pas.

Maar er waren ook veel heerlijke momenten. Telkens iemand een eigen onderkomen had gevonden, waar wij meermaals op aandrongen, werd het afscheid met een stevige handdruk bezegeld. Na de overnachtingen in open lucht ontlokte het verblijf in ons centrum een voldoende prikkel om terug op zelfstandige benen te willen staan en niet meer naar de bomen terug te keren. Jaarlijks bereikten meer dan de helft van de residenten deze nieuwe status en het lukte velen om definitief uit het 'milieu' te verdwijnen, hoewel er ook wel mislukkingen voorkwamen. Als ik de geslaagden nu op straat tegenkom, bijna onherkenbaar netjes opgekleed en weer zelfzeker, voel ik toch enige fierheid omdat met povere middelen meer is bereikt dan ons oorspronkelijk devies bedoelde: **IEDEREEN HEEFT RECHT OP EEN BED!**

Ook het jaarlijks eindejaarsfeestje rond de kerstboom, laat prettige herinneringen na. De daklozen kregen een geschenkpakketje en voelden zich voor een keer huiselijk warm, vrij van zorgen en uitgelaten. En juist dat te mogen meemaken, stemde ook ons gelukkig. Het werden telkens mooie kerst- en nieuwjaarsdagen.

We kregen ook meer en meer belangstelling vanuit de buitenwereld. Zo ontstonden, op initiatief van het C.A.W. en de Oostendse gidsenkring, daklozenwandelingen waarbij de deelnemers de belangrijkste plaatsen bezochten waar daklozen hulp konden vinden: INSTUIF (ontspanningslokaal), POVERELLO (goedkope maaltijden), COLSOL (gratis voedselbedeling), en natuurlijk ons OPVANGCENTRUM in de dekenijstraat. Die wandelingen werden stevast begeleid door RAYMOND, een vroegere resident bij ons en nu zelfstandig wonend, als ervaringsdeskundige wat de belevenis voor de wandelaars des te concreter maakte. Bijna alle scholen van beide netten met een sociale afdeling kwamen op bezoek wat een diepe indruk naliet bij hun leerlingen. Sommige van die scholen ondernamen achteraf een actie om ons te steunen, eerst met goederen (kleding, voeding) maar ook met een geldinzameling.

Ook van onverwacht andere zijde sijpelden giften binnen (omhaling in Kapucijnenkerk, vrijmetselaars van het kapittel Les Aéropages, en diverse particulieren). Dit leidde ertoe dat we overgingen tot het stichten van de V.Z.W. DAKLOZENWERKING met een eigen bankrekening. Ik ben de leden van de v.z.w. eeuwig dankbaar want, naast praktische inzet, waren zij een onmisbare psychologische steun voor de daklozen.

DE STAD VALT AAN.

Het kon niet blijven duren. De steeds terugkerende aandacht van de media, de scholen en de daklozenwandelingen, was voor het stadsbestuur en vooral de voorzitter van het Sociaal Huis een doorn in het oog. In een toeristische stad behoort de belangstelling te gaan naar warm onthaal en ontspanning. Armoede en zijn bijhorend randverschijnsel moeten gedoken alleen door het Sociaal Huis worden behandeld om zo geen aantrek-effect te creëren. Dus trok men ten aanval. De Dienst Stadshuisvesting werd daarom opgetrommeld om controle te komen doen in ons centrum. Een huis, klaar om afgebroken te worden, is dan een gemakkelijke prooi. De vijf door daklozen betrokken kamers werden meteen onbewoonbaar verklaard.

Gelukkig beschikte het huis over nog een brede reserve aan andere ruimtes en werden de bewoners naar daar versast, nu twee per kamer. Dat had de Dienst Huisvesting niet verwacht en enkele maanden later volgde een nieuwe controle met de bedoeling het ganse huis onbewoonbaar te verklaren.

Dat schoot in het verkeerde keelgat bij onze bouwpromotor-eigenaar. Hij zond een groep onderhoudsmensen die alle opmerkingen van de stadsdienst kwamen opknappen: nieuwe elektriciteit werd aangelegd, branddeuren geplaatst, boilers voor warm water geïnstalleerd, noodverlichting in de traphal aangebracht. Ondertussen schoten ook onze inwonende daklozen in actie. Alle betrokken vertrekken (ondertussen vijf geworden) werden met een brede borstel gevefd en algemene schoonmaak gehouden. Bij een tegencontrole van de stadsdienst kon die niet anders dan constateren dat hun vorig verdict geen stand meer hield.

Voor ons bleek de stadstussenkomst achteraf een positief effect te hebben gehad. De verbeteringswerken in het gebouw bezorgden ons nu een volledig uitgeruste home met alles erop en eraan. Het werd voor de stad moeilijk om er nog aan te tornen. Naast ons gebouw bevond zich een geklasseerde woning uit ca 1750. Onze bouwpromotor was er tot nu toe niet in geslaagd een sloopvergunning te verkrijgen voor het afbraakhuis dat hij ons ondertussen ter beschikking had gesteld, dit omwille van mogelijke schade aan de buur. Met de vernieuwingen en het sloopverbod voelden wij ons voor vele jaren eindelijk gerustgesteld.

VERLOSSENDE VERKIEZINGEN.

Op 14 oktober 2012 grepen de zes jaarlijkse verkiezingen plaats voor een nieuwe gemeenteraad. Hoewel er enkele verschuivingen tussen de partijen plaats grepen, werd een zelfde coalitie gevormd. In het Schepencollege verschenen wel enkele andere gezichten waarbij vooral het Sociaal Huis nu gerund zou worden door een dame, VANESSA VENS.

Al op 6 december, nog voor het nieuwe college in werking zou treden, bereikte ons de mare dat, na zoveel jaren van weigering, plots toch toelating tot afbraak van ons pand in de dekenijstraat zou worden toegekend. Een ogenblik besloep ons het vermoeden dat dit bedoeld was als laatste en definitieve doodsteek om ons toch maar weg te krijgen.

Bij de vzw zaten wij er als verslagen bij tot iemand voorstelde om, tegen alle hoop in, de kersverse Voorzitter van het Sociaal Huis uit te nodigen voor een bezoek aan ons Centrum. En warempel, de nu verantwoordelijke VANESSA VENS antwoordde positief op ons verzoek.

Al op 15 februari 2013 kwam ze aanbellen. LAURENT, een vroegere scheepskok, door schnaps aan lager wal geraakt en als doler bij ons terecht gekomen, had de ganse namiddag pannenkoeken gebakken en de tafel gedekt. De bezoeker was er verlekterd op en bleef meer dan twee uur ter plaatse. Ze onderhield zich ongedwongen met de daklozen, luisterde naar hun verhaal en leek bijzonder enthousiast. Haar moeder kwam de week erna een pak klederen afleveren zodat we meteen een uitleendienst konden opstarten. Maar het leerde ons vooral dat de Schepen er in familie met bezieling over gesproken had.

Dit bleek des te meer toen op 15 mei een belangrijke medewerker van het Sociaal Huis, LUDO, op bezoek kwam om een en ander te polsen. Op 26 november volgde een omvangrijke groep van hun sociale werkers om gulzig geïnteresseerd kennis te maken. Er scheen een andere houding tegenover ons Centrum in de maak.

Toch voelden wij dat de afbraak onherroepelijk was. Een landmeter meldde zich aan (9 maart 2014) om alles op te meten wat een teken was dat plannen voor een nieuwbouw getekend werden. Het jaar daarop kregen wij de officiële bevestiging van de bouwpromotor-eigenaar dat we binnen de twee maanden het pand moesten verlaten. En erger nog, hij had geen ander huis ter beschikking op dit ogenblik, zoals vroeger beloofd, gezien de luwte op de bouwmarkt.

We gingen onmiddellijk op zoek naar ergens een ander vrijstaand of te huren gebouw. Maar zodra het woord daklozen viel, sloegen alle deuren dicht. En dit zowel bij de private verhuurkantoren als bij Caritas-verenigingen die nochtans leegstaande panden ter beschikking hadden. We werden er wanhopig van, vooral wegens de korte tijd die ons gegund werd.

De media bleven ons echter gunstig gezind. Pers en Televisie berichtten bijna dagelijks over onze netelige positie en de harde reactie tegenover dakloze sukkelaars die weer op straat dreigden te verzeilen.

En toen kwam onverwacht de redding. Schepen VANESSA VENS nodigde mij op 6 maart 2015 uit op een etentje in de Baorebreker en stelde voor twee leegstaande, in de toekomst te renoveren, appartementen van de huisvestingsmaatschappij Oostendse Haard te betrekken. Overigens bood zij aan, na een overgangsperiode van twee jaar, ons Centrum in zijn geheel over te nemen en als zodanig een vaste overleving in de toekomst te verzekeren.

Toen ging alles snel in zijn werk. Op 16 maart bezochten wij de aangeboden panden, op 31 maart werden de sleutels overhandigd en op 8 april kon de verhuis doorgaan nadat VANESSA VENS en JAN VANROOSE, als vertegenwoordigers van de huisvestingsmaatschappij, de burens persoonlijk hadden verwittigd van onze komst om hen gerust te stellen. In de spaarzaamheidsstraat 163 en 165 beschikten wij over plaats voor 9 bedden en overigens alle noodwendigheden om er huiselijk te verblijven. Het was voor ons een onverhoopt Utopia.

We woonden er, na de turbulente verhuisperiode, vrij ongestoord gedurende twee jaar. Natuurlijk deden er zich kleine akkefietjes voor want ook die appartementen hadden lange tijd leeg gestaan. Een kraan die begon te lekken, een douche verstopt, een deur die plots knelde, elektriciteitspanne, en zoveel kleine kwaaltjes die in oude woningen meermaals voorkomen. Maar daarvoor konden wij terecht bij onze inwonende BENNY. Hij was in zijn jonge jaren als onderhoudsman opgeleid zodat hij nog alle knepen van het vak kende. In een lang onbewoonde behuizing is zo iemand een ongekende luxe.

BENNY kende een dramatische levensloop. Op een dag belde de politie van Mariakerke mij op met het verhaal dat ze in een vervallen keet een man hadden ontdekt die er al zes maanden leefde, tijdens de dag nooit buitenkwam maar 's nachts op zoektocht ging naar weggegooid voedselresten... De bellende agent vroeg mij of ik het niet zag zitten die man bij ons op te nemen. Er was gelukkig een bed vrijgekomen zodat ik positief kon antwoorden. Samen met de politieman trok ken wij er naartoe. We klauterden over wat laag verwilderd struikgewas om erbij te geraken en konden een gesprek aanknopen met een schichtig wantrouwende persoon. Na een half uur praten en hem wijzend op zijn onhoudbare toestand, stemde hij toe, stapte in onze auto en kwam in ons centrum terecht. Eerst was hij uiterst achterdochtig, schrok telkens op als een deur openging want was geen andere mensen in zijn omgeving nog gewend.

Zelf was hij door brandwonden erg verminkt geraakt. Zijn neus half verdwenen, diepe littekens in het gelaat en handen matig verkramp met een paar voor de helft geamputeerde vingers. Bij aansluiting van een gasfles had destijds een ontploffing plaats gevonden met hem als voornaamste slachtoffer. Na een lange herstelperiode en verschrikt door zijn eigen vervormd uitzicht, was hij in het verborgene gevluht.

Benny bleek, spijs zijn gebrekkige handen, een behendige kerel te zijn gebleven die nog allerlei klusjes aankon. Toch wees ik er hem op, zoals ik bij de anderen deed, terug aan een normale toekomst te denken en mettertijd een eigen onderkomen te zoeken. Het lukte hem ook en ik verhuisde zijn weinig spullen mee naar zijn nu persoonlijk adres.

Een jaar lang hoorde ik nog weinig van hem maar plots telefoneerde de politie opnieuw dat ze hem terug ontdekt hadden slapend onder een dekzeil in de duinen. Weer kwam hij in ons centrum terecht en voelde zich er ditmaal meteen thuis alsof dit zijn ware biotoop was waar hij geborgenheid voelde.

Bijna twee jaar bleef hij er en werkte zich zelfs op tot huisverantwoordelijke. Op een morgen echter stond hij onverwacht niet als eerste op tegen zijn gewoonte in. Zijn makkers gingen kijken naar zijn bed en vonden hem volledig verlamd, hij kon zelfs niet meer slikken noch praten. De hulpdiensten brachten hem in spoed naar het ziekenhuis waar een bloedklonter in de hersenstam werd gediagnosticeerd. Een ongeneeslijk en fataal letsel. Vier weken later is hij gestorven. BENNY was 58 jaar oud. Hoeveel pech kan iemand in zijn leven meemaken! Ik was er zelf ondersteboven van.

Het bleef lang stil van stadsweg tot VANESSA ons meldde dat het Sociaal Huis zelf een woning had aangekocht en er een speciale professionele dienst zou worden opgestart om ons geheel, zoals afgesproken, over te nemen en te beheren. En vooral dat alle politieke partijen ermee hadden ingestemd, zowel meerderheid als oppositie. Misschien wel de mooiste geruststelling na onze 15-jarige strijd om ook ongelukkige daklozen een menselijke waardigheid te gunnen.

Op 14 juli 2017 volgde dan de officiële overdracht, in aanwezigheid van alle fracties van de Sociale Raad, en de verhuis naar de goedheidsstraat 2 waar het nieuwe en definitief opvangcentrum (Huis Gerard) zijn onderdak kreeg. Vier sociale werkers waren aangeworven om alles in goede banen te leiden. Ons werk kwam in veilige handen terecht.

Op 22 september 2017 al kon met gerust gemoed onze v.z.w. worden ontbonden. Een nieuw tijdperk is ingetreden waarbij de daklozenproblematiek nu en voor de toekomst vast op de agenda van het Sociaal Huis is ingebed. En vooral, gunstig gedragen door alle politieke gezindten!

BRONNEN.

A. BOEKEN ALGEMEEN:

- 1) Froidure E.H., "PARIAS 57", Editions des stations de plein air, Bruxelles 1957.
- 2) Horsten Toon, "LANDLOPERS", Uitgeverij Atlas Contact, Amsterdam-Antwerpen 2013.

B. PERSKNIPSELS:

- 1) "Wie heeft lapje grond voor caravan met landloper?", Het Laatste Nieuws, 17 juni 2004. Ook: De Zeewacht, 18 juni 2004.
- 2) "Arm aan zee", De Morgen, 18 maart 2006.
- 3) "Daklozen zijn melaatsen van deze tijd", De Zeewacht, 14 april 2006.
- 4) "Boot voor Oostendse daklozen", TAPAS, magazine sp.a-leden, 1 mei 2006.
- 5) "Daklozen van boot naar huis", De Zeewacht, 29 dec. 2006.
- 6) "De melaatsen van onze samenleving", VISIE, ledenblad ACW, 6 dec. 2007.
- 7) "Kamers voor daklozen onbewoonbaar", De Zeewacht, 14 nov. 2008.
- 8) "Nachtopvang daklozen", De Zeewacht, 5 dec. 2008.
- 9) "Daklozenwandeling in Oostende", De Zeewacht, 27 nov. 2009.
- 10) "Wij runnen het huis zoals scouts", Het Laatste Nieuws, 22 dec. 2009.
- 11) "Iets betekenen voor iemand", Kerk en Leven, 6 jan. 2010.
- 12) "Van oud naar nieuw", Knack, 11 jan. 2011.
- 13) "Dakloze Willy overleden", De Zeewacht, 21 jan. 2011. Ook: Het Laatste Nieuws, 22 jan. 2011.
- 14) "Jongeren volgen daklozenwandeling", Het Laatste Nieuws, 18 mei 2011.
- 15) "Onze weldoener", Het Laatste Nieuws, 17 nov. 2012.
- 16) "Graag permanente nachtopvang", De Zeewacht, 4 jan. 2013. Ook: Het Nieuwsblad 11 dec. 2013.
- 17) "Wie in de struiken slaapt, bouwt niets op", Knack, 9 okt. 2013.
- 18) "Bijdragen tot een betere wereld", De Streekkrant, 8 okt. 2014.
- 19) "Daklozen komen in april op straat te staan", Het Nieuwsblad, 4 maart 2015. Ook: De Zeewacht, 6 maart 2015 – Het Laatste Nieuws, 11 maart 2015.
- 20) "Crisisoverleg over daklozen", Het Nieuwsblad, 10 maart 2015. Ook: De Zeewacht 13 maart 2015. – Het Nieuwsblad 17 maart 2015. – Het Laatste Nieuws 17 maart 2015.
- 21) "Keerpunt in Oostendse daklozenbeleid", De Zeewacht 13 maart 2015. Ook: Het Laatste Nieuws 27 maart 2015. – Het Nieuwsblad 27 maart 2015.
- 22) "Daklozen tevreden met nieuw onderkomen", De Zeewacht 17 april 2015.
- 23) "Een hart voor mensen", brochure Oostendse Haard, dec. 2015.
- 24) "Doel is bereikt", De Zeewacht 18 nov. 2016. Ook: Het Nieuwsblad 16 nov. 2016.
- 25) "Ik kan eindelijk met pensioen", Het Laatste Nieuws 3 dec. 2016.
- 26) "Permanente daklozenopvang geopend in Huis Gerard", Het Nieuwsblad 15 juli 2017.
- 27) "Huis Gerard maakt positieve eerste balans op", Het Nieuwsblad 12 juli 2018.

Een woordje van de redactie aangaande Dr. Gerard Daniëls.

Tijdens de Algemene Vergadering van de Cultuurraad¹ van 18 december 2018 werd bij stemming met trouwens een overwegende meerderheid de 'Prijs Cultuurraad Oostende 2018'² toegekend aan dokter Gerard Daniëls. Genomineerd door Pasar vzw en de Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate voor zijn niet aflatende inzet voor het Oostendse cultuurleven is betrokkene weer al de 29ste laureaat die deze prijs in ontvangst mag nemen. Het was op maandag 11 februari 2019 dat de uitreiking plaatsvond in CC De Grote Post van dit ondertussen gerenommeerde 'blijk van verdienste'. De 85-jarige dokter-Oostendenaar kreeg hierbij de bronzen torso van de overleden Mariakerkse kunstenaar August Michiels uit handen van de vorige laureaten Antoon Catteeuw en Mieke Barbier in aanwezigheid van een afvaardiging van de Algemene Vergadering, Schepen voor cultuur Bart Plasschaert, onze voorzitter Jean Pierre Falise en andere sympathisanten.

Laat het duidelijk zijn, de 'Prijs Cultuurraad Oostende' is een onderscheiding die elk jaar toegekend wordt aan een persoon of vereniging die zich verdienstelijk heeft gemaakt voor het culturele leven in Oostende. Dit is uiteraard het geval voor Dokter Gerard Daniëls. De man wordt geprezen voor de mate waarin hij zich inspande voor de Oostendse cultuur: o.m. door het redden van diverse monumenten en beeldhouwwerken, we denken hier aan de beeldengroep opgesteld in de Koninginnelaan, het Paster Pype monument neergezet in de plantsoenen van de Sint-Petrus-en-Pauluskerk en andere. Hij was één van de stichtende leden (26/09/1984) van de Mariakerkse Cultuurkring Obekin. Een vereniging die zich bezighoudt met het aanwakkeren van de belangstelling voor cultuur in het algemeen. Zijn vooral enthousiasmerende en organiserende inspanningen bij het zinvol samenbrengen van de jeugd in de Non Stop-club, waarbij de nadruk werd gelegd op ontspanning en gezelligheid, het aanleren van sociale vaardigheden en waarbij het verantwoordelijkheidsgevoel hoog in het vaandel werd gevoerd. We kennen dokter Daniëls ook als begeleidend sportarts bij internationale Europese en wereldkampioenschappen, zelfs bij diverse Olympische Spelen en als bond- en sportarts bij de Koninklijke Belgische Wielerbond, bij KVO en Sunair Basketbalclub. Hij is auteur van 9 boeken, uiteraard gerelateerd aan de sport. Heeft een dichtbundel uitgegeven en als lid van onze vereniging is hij auteur van nog eens 15 artikelen. Ook heeft hij in het toenmalige Feest- en Cultuurpaleis twee expo's opgezet betreffende de recente historie van onze stad.

Dat zijn inzet voor cultuur en sport, gekenmerkt door een nooit aflatend energie, omvangrijk is zal niemand kunnen ontkennen. De rode draad echter binnen zijn verhaallijn van cultuur en sport is dat alles gebeurde zonder baatzucht of enig winstoogmerk. Maar er is nog meer! Het totaalbeeld

¹ De Oostendse Cultuurraad is sinds 1967 het overkoepelende orgaan van het overgrote deel van de Oostendse culturele verenigingen. Alle Nederlandstalige verenigingen, diensten, instellingen of organisaties die werken met vrijwilligers of professionelen en een werking ontplooiën op het grondgebied van de gemeente kunnen toetreden. Ze dienen activiteiten uit te oefenen die behoren tot de culturele aangelegenheden, zoals permanente vorming, culturele animatie, kunsten, vrijetijdsbesteding, ... De Cultuurraad heeft tot doel coördinatie, overleg en samenwerking tot stand te brengen onder de culturele verenigingen, diensten, instellingen en organisaties. Ook het beleid van de stad adviseren behoort tot de opdracht, inspraak en participatie staan daarbij centraal. Sinds het in voege treden van het decreet lokaal cultuurbeleid op 1 januari 2002 kunnen ook deskundigen inzake cultuur lid worden, op voorwaarde dat ze in Oostende wonen.

² De Cultuurraad neemt geregeld specifieke initiatieven ter bevordering van het culturele leven in Oostende. Zo wordt jaarlijks de Prijs Cultuurraad Oostende uitgereikt aan een persoon of vereniging die zich voor het culturele leven in Oostende verdienstelijk maakte.

van deze bijzondere mens leert ons dat hij de uitzonderlijke gave heeft de noden van de medemens te erkennen en dit is toch op zich uitzonderlijk vandaag. Het voorafgaand artikel van zijn hand geeft niet alleen een inkijk in het leven van daklozen, maar het doet ons ook een 'grootmoedig' mens kennen die vooral anderen voorrang geeft op zichzelf. Toen zijn menslievend project teveel aan aandacht kreeg via de media, scholen en een beetje tegen de verwachting in via de Oostendse gidsenkring Lange Nelle bleek dat het plaatselijk bestuur met als voorste man de voorzitter van het Sociaal Huis het nodig vonden om de spreekwoordelijke stokken in de wielen te steken. Initieel ontmoedigt en overpeinzend om de handdoek in de ring te werpen, zal hij door zielsverwanten geholpen de tegenspeler aantonen dat het recht op huisvesting geldt als één van de fundamentele mensenrechten. Het moet voor hem een hele opluchting geweest zijn dat dit zelfde bestuur jaren later, dit fundamentele mensenrecht indachtig, en om het met zijn woorden te zeggen: *een vaste overleving in de toekomst verzekerde*. Dit gebeurde door 'zijn' centrum over te nemen en verder te laten ontplooiën langs het Sociaal Huis om. Om te eindigen wil ik de woorden gebruiken waarmee collega Emile Smissaert zijn nominatie eindigde bij de voorstelling van dokter Gerard Daniëls voor de 'Prijs Cultuurraad 2018': *we eren in Dr. Daniëls zijn pioniers-, voortrekkers- en leidersrol in tal van opzichten*; laat we dit vervolledigen met volgende woorden: *maar vooral om zijn humane en menslievend gemoed*.

Koen Verwaerde, maart 2019.

*'t Ostends café serveert
lekkere biertjes
met een zeer
uitgebreid assortiment
Noordzee delicatessen!*

Visserskaai 29-30
Oostende
0489/ 981 331

Gesloten op maandag en dinsdag, behalve tijdens schoolvakanties

Specialiteit:
verse vis!

*... met de lekkerste frietjes
van Oostende*

Gesloten op maandag

Schotse CamGlen-Radio blijkt terug op Oostendse vluchtelingen in WO I

door Jean-Louis Van Wassenhove.

In oktober 1914 kwamen de Oostendse families van Charles Henderyckx, Michel Dasseville, François Vanderheyden en Celestin Rycx op hun vlucht voor de Duitse bezetter terecht in Cambuslang bij Glasgow. Zij werden allemaal samen (een achttiental personen) gehuisvest in het huis van een weldoener, Cora Linn Villa, Cadzow Drive 30.

Main Street Cambuslang Glasgow - Circa 1904

Bij mijn zoektocht naar het wedervaren van die families kwam ik in contact met het erfgoedcentrum van Rutherglen (Rutherglen Heritage Centre, Rutherglen Library, 163 Main Street), een buurgemeente van Cambuslang. Beide gemeenten zijn gelegen net onder Glasgow. Uiteindelijk bleek die lokale geschiedenis daar in de vergetelheid te zijn geraakt. Ik kon de verantwoordelijke van het centrum meer informatie bezorgen dan omgekeerd, ook al bestond mijn informatie maar uit een reeks foto's (een ervan staat op de beeldbank Oostende), postkaarten, namen en adressen.

Die informatie werd gebruikt voor een kleine tentoonstelling in het lokale erfgoedcentrum tot eind 2018 en wordt nu in de archieven bewaard. Er werd ook een kort radioprogramma gemaakt in twee afleveringen die te beluisteren zijn op de website van de regionale zender CamGlenRadio (Cambuslang-Rutherglen Radio). Klikken op "listen again" en zoeken naar het programma "CamGlen Commemorates the Centenary", episodes 3 and 4. U komt onmiddellijk in de sfeer door de doedelizakintro en het lokale Schotse accent.

Er wordt ingezoomd op twee vluchtelingen: Amedée Dasseville, de vierjarige zoon van Michel Dasseville, en mevrouw Vanderheyden, de moeder van François Vanderheyden. Hieronder volgt de vertaling van de uitzending.

Episode 3, start op 17:58 min

“Ik vertel graag wat meer over een specifiek Cambuslang-verhaal. Ik kreeg een e-mail van een zekere Jean-Lou Van Wassenhove. Jean-Lou's grootvader was een van de Belgen die in Cambuslang terechtgekomen zijn en hij was een jongen van slechts vier jaar oud toen hij in 1914 aankwam.

Zijn grootvader heette Amedée Dasseville en hij was een van de 18 familieleden die na de bezetting van België uit Oostende gevlucht waren. Voor zover we weten, lijken ze allemaal naar Cora Linn Villa op Cadzow Drive, Cambuslang, te zijn gestuurd om daar samen te wonen. Als ik mij niet vergis staat het huis er nog steeds.

Ik heb kunnen terugvinden dat het huis in 1915 gehuurd werd door wat het 'Comité voor de Belgische Vluchtelingen' werd genoemd. Deze 18 familieleden kwamen dus uit Oostende en er waren verschillende familienamen die allemaal op de een of andere manier met elkaar verbonden waren. Zij woonden samen tijdens de oorlog in Cora Linn Villa.

Amedées vader was schilder in Oostende. De familie van zijn moeder Evelyne behoorde ook tot de groep familieleden.

Er waren nog enkele andere familiefoto's in de collectie van Jean-Lou, zoals één in een fotostudio van de twee zussen van Jean-Lou's grootvader. Ze heetten Lydie en Lucienne. Er is ook een mooie postkaart die de twee zusters in 1916 vanuit Rothesay naar hun broertje Amedée stuurden.

“Wij amuzeeren ons hier zeer goed en eene groote totje voor Amedee. Wij zullen in het zand gaan spelen, van Lydie & Lucienne”, postdatum 18 juli 1916

De tekst op de keerzijde van de ansichtkaart toont dat er met vakantie werd gegaan, ondanks het feit dat ze hun land hadden moeten verlaten. Het is mogelijk dat mensen uit Cambuslang deze reis voor sommige Belgen hebben geregeld.

Het oudste lid van de familie Vanderheyden was mevrouw of weduwe Vanderheyden. Ik kon wat meer informatie over haar vinden, want ze stierf in Cambuslang, in Cora Linn Villa, in januari 1915. Het is heel boeiend. Ik heb haar overlijdensbericht kunnen vinden op de website van ScotlandsPeople. Door ook de lokale Cambuslang Advertiser van dat jaar te doorzoeken vond ik een zeer gedetailleerd verslag van haar begrafenis en een fascinerend verslag van wie ze was. Ze stierf toen ze 76 jaar oud was. Ik lees het artikel voor:

de begrafenis van "Madame" Vanderheyden, de Belgische vluchteling, vindt vanmiddag plaats op Dalbeth Cemetery. "Madame" Vanderheyden is nooit buiten geweest sinds zij zich in Cora Linn heeft gevestigd. Toen Father Galbraith dinsdag werd opgeroepen, riep hij meteen Drs. Allison en Martyn op, maar medische hulp kon niet meer baten. Onze gemeenschap betuigt haar innige deelneming aan de vluchtelingenvrienden en familieleden bij dit overlijden. Er kunnen veel interessante dingen geschreven worden over "Madame" Vanderheyden. Ze was persoonlijk bekend met Koning Leopold en toen ze in Oostende een tabakszaak had, sprak ze regelmatig met King Edward VII toen hij Prince of Wales was. Het lokaal Belgisch Comité heeft een prachtige krans gestuurd en er zijn nog meer bloemenhuldebetuigingen bezorgd door een aanzienlijk aantal mensen. De begrafenisplechtigheid werd vanochtend om tien uur in St. Bride's gecelebreerd door Reverend Father Stack. The Reverend Père Aemilian, priester-vluchteling, leidt de dienst aan het graf, en wordt bijgestaan door Reverend Father Galbraith.

Episode 4: start op 15:30 min

"Na de oorlog keerde Amedée met de rest van zijn familie terug naar huis en later werd hij een succesvol fotograaf in Oostende. Zijn kleinzoon Jean-Lou heeft mij een biografie gestuurd, die ik hier voorlees.

Amedée Dasseville was veruit de meest bekende Oostendse studiofotograaf van zijn tijd, de jaren '40 tot '70. Hij had zijn zaak in de Ooststraat 35. De fotostudio bevond zich op de 1ste verdieping. Hij legde zich voornamelijk toe op personenfotografie in de fotostudio: individuele portretfoto's, huwelijksfoto's, communiefoto's, familieportretten. Zijn zoon Marcel Dasseville zette nog een tijdlang de studio verder.

Amedée Dasseville trouwde met Madeleine Steen. Zij hadden twee kinderen, een zoon en een dochter, Marcel en Betty (De Plate, april 2010, Norbert Hostyn).

Een deel van die informatie is nu opgenomen in het Rutherglen Heritage Centre.

Na het einde van de oorlog, eind 1918, keerden alle familieleden die in Cora Linn in Cambuslang verbleven, uiteraard met uitzondering van mevrouw Vanderheyden, terug naar Oostende en naar hun vaderland, dat wederopgebouwd werd. Jean-Lou heeft bevestigd dat zijn familie in maart 1919 is teruggekeerd. Ze bleven hier dus nog iets langer. Er lijken drie grote groepen te zijn geweest die op drie verschillende data vanuit Schotland terug naar België zijn gereisd en de laatste groep zou dus in maart 1919 vertrokken zijn.

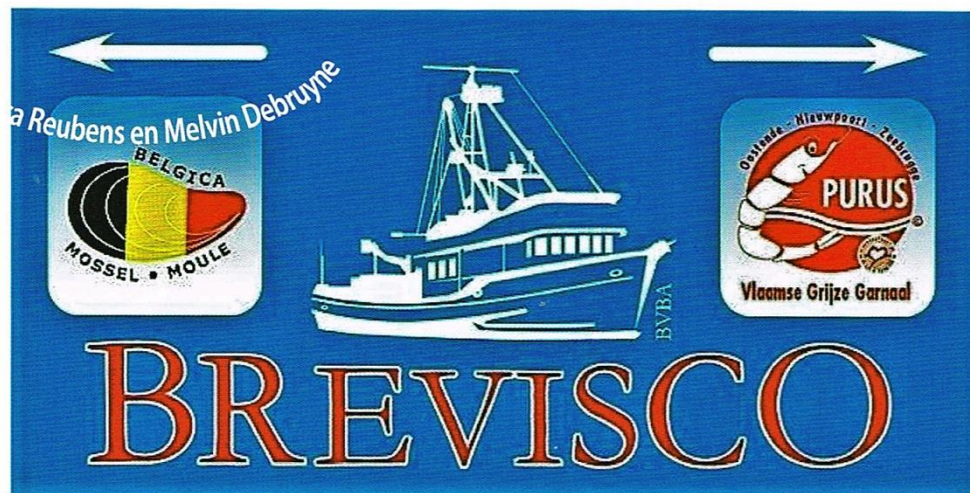
Dankzij Jean-Lou hebben we zijn boeiende familieverhaal kunnen opnemen in de lokale verhalen in onze documentatie over de Belgische vluchtelingen uit de Eerste Wereldoorlog, hier in de bibliotheek van Rutherglen, en die zullen permanent beschikbaar zijn in het Rutherglen Heritage Centre. Het verhaal maakt deel uit van de tentoonstelling over de Eerste Wereldoorlog in Rutherglen, die tot het einde van het jaar loopt, en wordt daarna als onderdeel van ons archief bewaard.

Als iemand nog andere familieverhalen over dit onderwerp van de Belgische vluchtelingen kent, zouden we die graag toevoegen aan ons archief."

Ik sluit mij graag aan bij die oproep. Wie nog informatie heeft over families in en rond Glasgow (foto's, dagboeken, mondeling overgeleverde familieverhalen), mag mij die altijd bezorgen (jlw@telenet.be, 059/800066, Stockholmstraat 27). Ik kan die informatie vertalen en doorsturen naar het erfgoedcentrum van Rutherglen (rutherglen.reference@library.s-lanark.org.uk).

Jean-Louis Van Wassenhove.

Purus Garnalen
Vlaamse grijze garnalen zonder bewaarmiddelen, gepeld en ongepeld
Garnaalkroketten | Belgische hangcultuurmosselen uit volle zee
Dagelijkse aanvoer van verse vis
Breviscp bvba
Vismijnlaan 19-21 Oostende
Bestellingen: Monique 059/27.67.01

*Thuisverpleging
Jill*

Lauwereins Jill
0495 506886

Alle mutualiteiten

Bent u op zoek naar een professionele vertaalster of communicatie professional met een hart voor haar vak?

Passion Kommunikation

Sarah Zollmarsch (zaakvoerdster)
Toekomststraat 37
8450 Bredene
België

Vertalingen NL / FR / DE / EN – Duitse Copywriting & Editing – Communicatie – Webdesign – Project Management

Contact: 0489 788 214 // passionkommunikation@gmail.com

**Taverne
De Zeegeuzen**

Uit sympathie

Kapucijnenstraat 39
8400 Oostende

0496 / 93 73 09

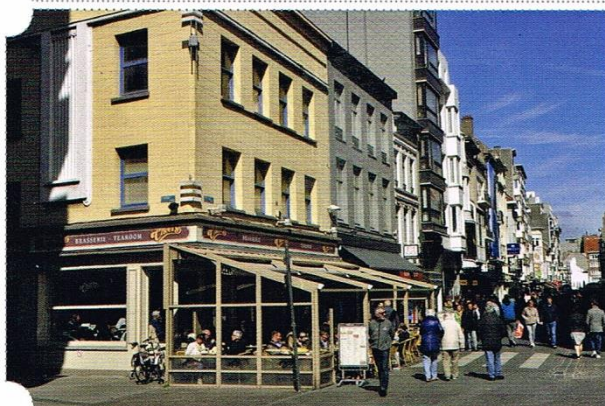
Boekhandel 'New Corman'

Uit sympathie

Witte nonnenstraat 38
8400 Oostende

059 / 70 27 24

welcome@cormanoostende.be

Brasserie Tea-Room

CHEERS

Adolf Buylstraat 53 8400 Oostende 059 51 32 32
Lekkere snacks - biertjes - wijntjes - koffie
vriendelijke bediening in gezellig interieur of op terras

elkde dag open

**MOOI
DRUKWERK
WERKT!**

Drukkerij : Brugsesteenweg 103 • 8420 De Haan - Wenduine
Op afspraak : Populierenlaan 76 • 8450 Bredene
Tel. 050 42 58 48 • info@drukdeleu.be • www.drukdeleu.be

FAMILIE-
VERENIGINGS-
PUBLICITEITS-
HANDELS-
DRUKWERK

CAFE Leopold

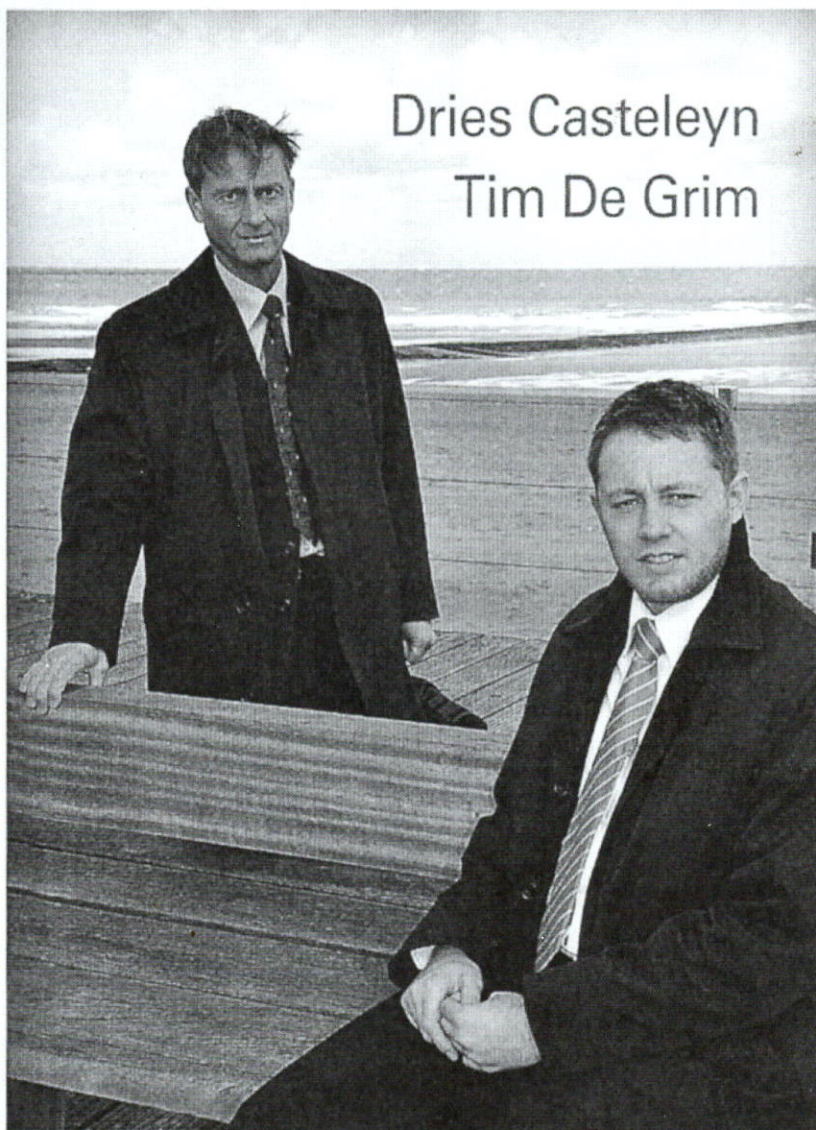
NIEUW - NOUVEAU - NEW

CAFÉ
OP DE ZEEDIJK

BAR
SUR LE FRONT DE MER

BAR
ON THE SEAFRONT

ALBERT 1 PROMENADE
8400 OOSTENDE
+32 (0)59 443 506

Dries Casteleyn
Tim De Grim

WINKEL

Torhoutsesteenweg 160 - 8400 OOSTENDE

FUNERARIUM

Torhoutsesteenweg 173 - 8400 OOSTENDE

T 059 44 80 84

www.uitvaart-oostende.be